

[Lars M. Olsen.]

tingssekretariatet og undervisningsministeriet. Den gode og hensigtsmæssige bearbejdning og uddybning, der har fundet sted af det meget store skriftlige materiale, der er tilgået udvalget, skyldes specielt de 3 nævnte, og ikke mindst har udvalget haft stor nytte af den sagkyndige bistand, som ministeriet har stillet til rådighed ved ekspeditionssekretær Weincke.

Naturligvis har langtfra alle de fremkomne ønsker og henstillinger om yderligere beskyttelse eller om svækkelse af de foreslåede ændringer kunnet imødekommes. Udvalget har søgt, helt i overensstemmelse med lovforslagernes principper, at finde en rimelig og fornuftig afvejning af de forskellige grupperes interesser, og jeg tror, det er lykkedes at nå frem til en lovgivning, der tilgodeser alle legitime interesser.

Ud over de rent beskyttelsesmæssige hensyn ud fra mere eller mindre personlige eller ideelt betonedede forhold er der megen økonomi eller rettere penge i disse to lovforslag, men intetsteds vil man finde nogen beløbsramme angivet eller anden form for vederlagsstørrelse og ej heller fastlæggelse af, efter hvilke principper der skal ske aflønning eller honorering. Dette overlader loven til parterne selv at finde ud af. Og skulle man ikke kunne komme overens, ja, så er ministeriet rede til at nedsætte et nævn, der så må søge at løse tvisterne.

Man har dog forudset allerede i ophavsretsforslagets bemærkninger, at alt dette kan volde vanskeligheder, og har til eksempel i bemærkningerne til en paragraf sagt noget om, at et vederlag — jeg citerer —

„bør ikke have en sådan størrelse, at det i nogen væsentlig grad kan hæmme udgivelsen af værker til skolebrug.“

At forfatterne har protesteret mod denne bemærkning, er naturligvis ligetil, men understreger med stor tydelighed, at det er ikke noget helt ringe arbejde, der forestår mellem parterne, mellem de interesserede grupper, når loven skal føres ud i livet.

Blandt de kunstnere, som har søgt ud-

valget, er også sceneinstruktørerne. Deres henvendelse har ført til, at udvalget i betænkningen præciserer, at forudsætningen for ophavsretsbeskyttelse — jeg citerer — „må være en personligt skabende indsats fra instruktørens side“.

For at tydeliggøre, at den såkaldte industri-musik ikke, sådan som det ofte fremføres i erhvervslivet, falder uden for lovgivningen, har man stillet ændringsforslag, hvoraf det fremgår, at såfremt musikken afspilles for en større kreds, må den anses for offentlig.

Paragraffen, i hvilken forholdet til det kongelige teaters kunstnere findes berørt, har efter ønske fra det kongelige teaters ledelse fået en tilføjelse, efter hvilken det kongelige teater under enhver form for festforestilling, f. eks. i anledning af officielt besøg, uden først at have indhentet kunstnernes tilladelse kan lade forestillingen transmittere gennem Danmarks radio.

Jeg havde egentlig helst set, om vi kunne have undværet denne tilføjelse, men så længe teatret ikke på anden måde, f. eks. gennem sine kontrakter med de enkelte kunstnere, er sikret denne ret, bør det have denne generelle tilladelse, således at teatret, når det i nævnte anledning ønsker en transmission, ikke skal være afhængig af en eller flere kunstners større eller mindre velvilje. Jeg vil mene, at teatrets ledelse ved kommende aftaler med de pågældende kunstnere eller deres organisation bør sikre sig denne ret.

Vedrørende samme paragraf har artisterne rettet henvendelse til udvalget om beskyttelse, idet denne gruppe ikke findes indbefattet i lovens bestemmelser. Udvalget har ikke været i stand til at finde en rimelig begrænsning af begrebet artister, men henviser i de trykte bemærkninger til en for nylig indgået overenskomst mellem artisterne og Danmarks radio, hvor formentlig den ønskede beskyttelse opnås.

I lovforslagets § 11 gives der ret til fremstilling af et offentliggjort værk til privat brug. Heraf følger til eksempel, at en reproduktionsanstalt kan fremstille et antal